

[Ole Bjørn Kraft.]

Flaadespørgsmaalet. Det ærede Medlem tillod sig i den Tale, han først holdt her i denne Sal, at nævne en Række Enkeltheder med Hensyn til Flaadens Tilstand. Jeg tillod mig at afbryde det ærede Medlem og tilraade ham at holde op med Offentliggørelsen af disse Enkeltheder. Det skyldes ikke, at jeg ikke ønsker Flaadens Tilstand diskuteret; der er maaske nogle ærede Medlemmer, der vil huske, at jeg allerede saa tidlig som i 1927 under Finanslovedebatten, første Gang jeg havde Lejlighed dertil efter at være valgt ind i dette høje Ting, holdt en hel Tale om Flaadens Tilstand, den første, der blev holdt her, i hvilken jeg stærkt understregede det Sammenbrud, der var i Færd med at finde Sted.

Det er altsaa ikke selve den Kendsgøring, at Flaaden er i Færd med at bryde sammen, som fik mig til at fraraade det, det er ikke, fordi vi nærer nogen politisk Frygt i den Anledning, der var ingen politisk Grund til min Afbrydelse; men jeg mente ikke, det var rigtigt at give en saa detailleret Fremstilling af, hvor Manglerne laa, i et Møde, der bliver offentligt refereret, og hvor alle har Adgang til at se det. Thi hvorledes Flaadens Tilstand er eller ikke er, skal Flaaden i givet Tilfælde bruges, og det mener jeg, at det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen i højere Grad burde have betænkt, inden han gav sig til at give denne udførlige Redegørelse for Enkelthederne.

Det ærede Medlem kom som Følge af sine Betragtninger ind paa den uhyre Ansvarsfølelse, som denne Tilstand maatte paakalde, og deri giver jeg det ærede Medlem Ret. Men jeg vil gerne sige, at vi for vort Partis Vedkommende føler Ansvaret for den nuværende Tilstand, Ansvaret for, at den ikke skal fortsættes, og vi vil, saa snart der er en Mulighed derfor, søge Manglerne afbødet; men vi vil ogsaa have Lov til at understrege, at det ikke er os, der har foreslaaet nogen af de Nedsættelser, som har ført til den nuværende Tilstand, det er det ærede Medlems Partis Regering. Vi har tværtimod, hver Gang der var Lejlighed dertil, gjort, hvad der stod i vor Magt, for at faa disse Nedsættelser gjort mindre eller ophævet, og til sidst har vi styrtet Regeringen, fordi den vilde fortsætte med at nedbryde disse Bevillinger og dermed Flaaden.

Det er simple Kendsgøringer, som hverken Latter eller Argumentation kan afvise. Jeg skulde slet ikke have omtalt dette Spørgsmaal, hvis det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen ikke paa den Maade, som

det skete, og som det i øvrigt ogsaa er sket fra socialdemokratisk Side, havde søgt at give os et Ansvar i denne Sag, som vi ikke har.

Dernæst kunde jeg have Lyst til at spørge det ærede Medlem: Hvad mente det ærede Medlem egentlig med de Ord, han udtalte, at det paakaldte en stor Ansvarsfølelse? Hvorledes skal denne Ansvarsfølelse give sig Udtryk? — thi Ord gør det ikke alene. Er det det ærede Medlems og hans Partis Hensigt nu at støtte den Øgelse af Flaadens Nybygningskonto, saaledes at Genopbygningen kan blive paa-begyndt? Er det det ærede Medlems Mening at ville sige til Regeringen: Vi gaar aldrig med til en Ordning, hvor Flaaden ikke bliver styrket? Eller hvad mente det ærede Medlem? Ønskede han blot at vinde en billig Succes ved at vise sig som en Mand med stor Ansvarsfølelse? Men hvad Handling uddrager det ærede Medlem og hans Parti af den alvorlige Tale, det ærede Medlem selv holdt fra denne Talerstol?

Der er blevet sagt, at vi ved at stemme for Regeringens Forslag kunde have medvirket til, at Flaadens Nybygningskonto blev hævet med 4½ Mill. Kr. Det er rigtigt, men der blev sat Betingelser herfor, det var ikke et enkeltstaaende Forslag om at hæve Flaadens Nybygningskonto, nej, vi skulde tage det hele sammenhængende Forslag, saaledes som Venstre vilde diktere det. Naar det ærede Medlem er saa forførdelig ængstelig — og med Rette ængstelig — for Flaadens Udvikling, hvor langt rimeligere vilde det saa ikke have været for det ærede Medlem og hans Parti at tage det Tilbud, vi gav om at forhøje Finanslovsbevillingerne, f. Eks. de 4½ Mill. Kr., som Venstres eget Forslag indeholdt, et Tilbud, vi havde politisk Magt til at gennemføre, saaledes at vi allerede i Dag havde kunnet se Resultaterne af det genopbyggende Arbejde. Men da var det ærede Medlem og hans Parti ikke hjemme.

Det interessanteste ved denne Diskussion er Spørgsmaalet om, hvorvidt Venstre virkelig er paa Vej til at forlade hele sin gamle Politik, fordi de nu en Gang mener, der ikke er politisk Mulighed derfor, eller om de mener, Sagen selv er en Indsats værd — med andre Ord, om Venstre med Hensyn til Forsvaret vil kridte Støvlerne og staa fast, eller om man har faaet Bisselæder i Saalerne.

Hele det Forsøg, som vi fra vort Partis Side har gjort paa at vække en anden Følelse af Sagens Alvor i dette høje Ting ved en Skildring af Begivenheder, hvis Alvor ingen kan sidde overhørig, er jo imidlertid